

Als iedereen slaapt hoort niemand je schreeuwen

Afslag Zuid

JEUGDTHRILLER

EVABURGERS

gloude publishing

Proloog

Hij was erin geslaagd om de jerrycan zonder dat het opviel naar binnen te sjuuwen. Maar hij moest alert blijven.

De receptioniste kon ieder moment weer terugkomen en dan wilde hij uit haar zicht verdwenen zijn.

Hij duwde tegen de klapdeuren en pakte de trap naar de tweede etage. Slim dat ze die hadden uitgekozen. Deze verdieping lag verder uit de route en leek veiliger omdat er maar een paar kamers waren. Maar niets was minder waar. Het maakte niet uit waar ze naartoe vertrokken, hij zou ze altijd vinden.

Dat er een jong meisje bij was, zat hem dwars. Maar de baas wilde er niets over horen. 'Jammer dan,' had hij gezegd. 'Ik wijzig de plannen niet, want dit kan weleens onze laatste kans zijn.'

Toen hij de etage op liep en bijna struikelde over het zachte tapijt onder zijn stugge schoenzolen, zag hij een elektriciteitskastje. Hij glimlachte. Dat kwam goed uit.

Hij pakte een schroevendraaier uit zijn jaszak en brak het deurtje open.

Te veel slopen kon niet, want dan zou meteen het hele hotel in opperste paraatheid zijn, maar hij kon er wel wat benzine in laten druppelen, zodat het na de brand leek alsof er kortsluiting was geweest.

Het was een prachtplan. Niemand die iets vermoedde, want volgens de kranten kon hij hier helemaal niet zijn.

Toen hij vlak bij de plek was waar hij zijn moest, hoorde hij achter zich een deur opengaan. Met een ruk drukte hij zich plat tegen de muur aan, de jerrycan dicht naast hem. Hij hield zijn adem in toen het zachte geschuifel van voetstappen dichterbij kwam. Maar ineens stopte het geluid. Hij deed een paar voorzichtige stappen opzij, dat gaf hem dekking achter een stenen pilaar. Na een paar seconden hoorde hij de voetstappen opnieuw, maar nu gingen ze de andere kant op.

Opgelucht haalde hij adem en hij ging snel verder met waar hij mee bezig was. Tot nu toe had niemand hem herkend en dat moest vooral zo blijven. Geen enkel spoor zou naar hem leiden, daar zou hij wel voor zorgen.

Hij was ze nu al te slim af geweest. Misschien kon hij nog wel veel langer onder de radar blijven.

1

Het was dat Marly had gevraagd of ze haar kamer wilde opruimen, anders had ze waarschijnlijk nooit meer aan het schriftje gedacht.

Rebel Miller pakte het schrift uit het midden van het boek waarin ze het jaren geleden had opgeborgen. *De Kleine Prins*, het bekende werk van Antoine de Saint-Exupéry, had ze cadeau gekregen van haar moeder voor haar tiende verjaardag. Dat het hun laatste feestje zou zijn, hadden ze op dat moment niet kunnen vermoeden.

‘Voor Louise’, stond er in de binnenkant van het boek geschreven.

‘Louise...’ mompelde ze. Die naam had ze nooit bij zichzelf vinden passen. Het was na de dood van haar ouders dat Louise zichzelf Rebel was gaan noemen.

Haar hand trilde toen ze het schrift opensloeg. Kriebelige letters sierden de bladzijden en ieder nieuw verhaal had als titel Hersenspinsel. Rebel trok het schrift iets naar zich toe. Ze glimlachte flauwtjes. Eigenlijk was haar handschrift in zes jaar tijd maar weinig veranderd.

De hevige hitte om me heen beangstigde me.

Ademen ging bijna niet meer. Slikken deed pijn. En waar was iedereen? Hoorde ik mam hoesten?

Iemand riep mijn naam maar ik was te moe

om iets te zeggen. Af en toe zakte ik weg in een diepe slaap, maar dan ineens was ik er weer.

Ik voelde aan de aansnellende warmte dat het vuur dichterbij kwam. Een scherpe pijn aan mijn voet deed me gillen en schreeuwen. Pas toen ik het bijna opgaf, voelde ik dat iemand me aan mijn armen trok en me wegsleepte.

Rebel staaarde voor zich uit. Wie was die persoon die haar uit de brand had weggetrokken?

Ze veegde met de mouw van haar trui over haar voorhoofd en probeerde de beelden die zich aan haar opdrongen te negeren.

Telkens stopten haar herinneringen op het punt dat ze werd weggesleept. Wat was er gebeurd?

Iedere dag voelde Rebel sterker dat ze erachter moest komen hoe die brand was ontstaan. Er klopte iets niet.

In een bakje naast het boek lagen potloden. Rebel pakte er een uit en bladerde naar een lege bladzijde in het schrift.

Haar hand trilde toen ze de punt van het potlood op het papier drukte.

Er was eens een meisje dat zes jaar later wakker werd uit een nachtmerrie. Haar vader en moeder waren dood en ze was helemaal alleen. Niemand wist wat er precies was gebeurd. Het meisje ging op zoektocht ondanks het gevaar dat altijd om haar heen hing, maar net als haar vader kende ze geen angst. Ooit zou duidelijk worden wat er daadwerkelijk in die horrornacht was gebeurd.

Gehaast schoof ze het schriftje ertussen, sloeg ze het boek dicht en legde het terug op de plank naast de fotoalbums uit een vorig leven.

Ineens bedacht ze zich. Ze pakte het schriftje weer en liep ermee naar het kastje bij haar bed. Als ze 's nachts een ingeving kreeg zou ze erin kunnen schrijven. Het kwam tenslotte regelmatig voor dat ze urenlang lag te piekeren.

Toen ze haar kamer uit liep, schoot er een pijnscheut door haar hiel. Met ingehouden adem bleef ze staan. Waren het de woorden uit het schrift die de pijn van haar verbrande voet weer terugbrachten na zo'n lange tijd?

Ze hoorde Marly beneden roepen dat het eten klaar was. Rebel beet haar kiezen op elkaar terwijl ze de trap af liep.

'Gaat het?' vroeg Marly verbaasd toen ze naar Rebels gespannen gezicht keek.

'Te lang in dezelfde houding gezeten,' loog Rebel. Het laatste wat ze wilde was liegen tegen haar tante. Als een moeder had ze zich over Rebel ontfermd toen haar ouders waren omgekomen bij de hotelbrand. Marly had haar leven in Amsterdam achter zich gelaten om voor haar nichtje te kunnen zorgen. Het was Rebels redding geweest.

Marly schepte wat spaghetti op de borden. 'Lukt het ruimen op zolder een beetje?'

Rebel knikte. 'Ik heb al mijn boeken en schriften in dozen gestopt. Dat geeft meteen een hoop ruimte.'

'De spullen van je ouders zoek ik nog wel uit,' zei Marly. Ze pauzeerde even en keek Rebel met een serieuze blik aan. 'Tenzij je het fijn vindt om dat samen met mij te doen.'

Rebel liet Marly's woorden even bezinken en zei toen: 'Ik doe het liever alleen, als je het niet erg vindt.'

'Weet je het zeker?' Marly keek bezorgd.

‘Ja, dat weet ik zeker,’ antwoordde Rebel. Ze had veel meer willen zeggen om haar tante gerust te stellen, maar praten over het drama dat haar zes jaar geleden was overkomen vond ze nog altijd lastig.

Rebel draaide wat met haar voet, in de hoop dat de pijn-scheuten stopten, maar het leek alleen maar gevoeliger te worden.

Zwijgend zaten Marly en Rebel tegenover elkaar. Het getik van het bestek op de borden was het enige geluid dat te horen was. Maar het was geen gespannen stilte. Bij Marly waren stiltes vertrouwd.

‘Heb je nog huiswerk voor school?’

Rebel schudde haar hoofd. ‘Heb ik al gemaakt.’

Met haar vork schraapte Rebel het laatste restje van de pastasaus van haar bord.

‘Ik ga vanavond nog even naar het strand om foto’s te maken van de kitesurfers,’ zei ze. ‘De wind staat goed dus ik denk dat ik mooie beelden kan schieten.’

‘Niet te laat thuis, lieverd. Morgen moet je naar school,’ zei Marly terwijl ze de borden opstapelde en naar de keuken bracht.

Zondagavond. De warmte van een broeierige zomerdag trok zich langzaam terug en maakte plaats voor zeedamp en miezer.

Het strand en de boulevard lagen er verlaten bij, maar drie jongens op hun kiteboard in zee lieten zich niet wegjagen.

Rebel hoorde haar eigen voetstappen op de houten planken die langs strandtent Afslag Zuid naar het water leidden.

Ze pakte haar telefoon uit haar broekzak en zette de camera op scherp. Een jongen met lange wapperende haren trok haar aandacht. Zijn honingkleurige manen dansten bijna net zo sierlijk en dramatisch als de golven op zee.

Rebel keek over haar telefoon om zijn bewegingen nauwlettend te kunnen volgen. Hij leek geen seconde angst te hebben voor de golven die hem dreigend en met veel kabaal tegemoet rolden. Zijn lichaam stond strak van de krachtinspanning. Hij vrat de golven op en denderde er met zijn kite moeiteloos overheen.

Rebel zou eeuwig en onafgebroken naar hem kunnen kijken.

‘Kai is knap, hè?’ hoorde ze iemand achter haar zeggen. Toen ze zich omdraaide keek ze in het lachende gezicht van Jenny, de eigenaresse van de strandtent. Hoewel Rebel haar graag mocht, was dit nou net niet het moment voor een gezellig praatje.

De wind draaide en zwakte af, waardoor de jongens waarschijnlijk niet veel langer meer op het water zouden blijven.

Maar Jenny bleef kletsen. Toen Rebel zich na een paar minuten omdraaide en over de zee tuurde, zag ze dat alle kite-surfers verdwenen waren.

Ineens liep Kai langs haar heen in de richting van de boulevard. Hun blikken kruisten elkaar. Rebel draaide zich om naar Jenny toe, die inmiddels al weer met iemand anders in gesprek was.

‘Sorry, maar ik moet nog wat doen,’ mompelde Rebel haastig, terwijl ze achter Kai aan ging.

Toen ze de boulevard op liep zag ze Kai bij een BMW staan. Ze kende de vier jongens die erin zaten van gezicht. Altijd bezig met duistere zaakjes, en ze had weleens gehoord dat ze in de gevangenis hadden gezeten

Maar wat moest Kai met hen? Kai was een jongen met een grote mond en hij was ooit opgepakt voor baldadigheid, maar deze gasten hielden zich bezig met handel in drugs.

Zo onopvallend mogelijk maakte Rebel een paar foto’s. In-

eens draaide Kai zich om. Rebel kon nog maar net haar telefoon in haar broekzak stoppen. Ze wendde haar blik van hem af en liep snel de andere kant op.